

Бодљикаво прасе

БЕОГРАД, СУБОТА, 24 ЈАНУАР 1942

БР. 8 — ГОД. II

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

Вести из иностранства

Вашингтон, јануара. — У Сан Франциску је од стране Ци-мена ухапшено око две стотине болесника од жутице под сумњом да су петоклонаши. На конгресу, који је хитно сазван, гангстери су са одушевљењем поздравили ову нову оријентацију државне полиције.

Сингапур. — Овде још увек влада невреме. Не престаје пљусак — од бомби. Смењивање Даф-Купера изазвало је велико олакшање код урођеничког становништва, јер шта би они радили када би, далеко било од нас, нека бомба погодила тог великана англиканске цивилизације.

Рангун. — «Не треба данас никоме веровати» изјавио је потиштено генерал Вавел на банкету приређеном у част његовог смењивања. «Ми смо се надали да ће комарци на Малаји зауставити Јапанце, а они се окренули против нас и ако смо им годинама давали могућности да се несметано множе и хране најбољом урођеничком крвљу. То вам је оно: «храни псето да те уједе».

Буенос Ајрес. — Уочи одласка са Панамеричког конгреса, Самнер Велс је дао следећу изјаву новинарима:

«Питате ме зашто врбujemy Јужноамеричке државе. Ствар је врло проста. За Енглеze извлаче дебљи крај Индуси, Канађани и Аустралијанци, па пошто смо и ми пореклом Енглези, ред је да и за нас неко повуче клипка.»

Ова изјава је изазвала право одушевљење код Јужноамериканаца.

Чункинг. — Чанг-Кај-Шек је прошле недеље посетио једног пророка у светој капели Три-За-Грош и поставио ово питање:

«Ако зовем Русе...?»

Пророк је одговорио:

«Добићете Прусе...»

Чанг-Кај-Шек је суморно завртио главом и пошао, мрмљајући:

«Значи — у се и у своје кљусе...»

КРОЗ ЛУПУ

[Рузвелт у очима својих пријатеља и бедна стварност]

ОДЛУКА КЛУБА НЕЗАПОСЛЕНИХ БЕОГРАДСКИХ НОВИНАРА

После «масне» вести Рајтеровог дописника из Каира, да су Немци порушили зграду «Политике» у Београду, дошла је друга још «маснија» и необична тачно информативна вест из нове «светско-хумористичне централе», Њујорка, да су се Немци у Србији повукли до Београда.

Ову вест послао је амерички дописник из Анкаре.

На ову крупну вест сазвана је хитно конференција незапослених београдских новинара, на којој је донета одлука да се један од незапослених београдских новинара, један од сарадника бивше «информативне штампе» са најбујнијом маштом, понуди «Рајтеру» за дописника са Пацифика. Наравно и овај дописник је требао по систему велике америчке информативне штампе да седи у Београду.

Одмах је послат каблог следеће садржине у Њујорк:

— Имамо једног врло способног новинара са бујном маштом стоп нудимо вам га за дописника са Пацифика у Београду стоп.

На ову понуду Њујорк је одговорио:

— Белград-Пољска стоп тенк ју стоп закаснили сте,

ми смо већ ангажовали дописника за Пацифик са седиштем у Португалији, а вас именујемо за дописника у Турској стоп.

Клуб београдских незапослених новинара одговорио је ћирилицом:

— Примамо ангажовање стоп то није велика разлика на мапи стоп свега за три прста стоп,

СТЕВАН СРЕМАЦ ПРЕДАЈЕ О КОСОВСКОЈ ВЕЧЕРИ

Стеван Сремац предавао је историју у Реалци у Београду. Реалка је приземна зграда и ђаци су лети, за време предавања, крадом узимали бозу кроз прозор и пили. Једнога дана баш за време часа из српске историје, и то кад се Сремац био сав унео у причу о Косовској Вечери један ђак прошверцова бозу и сакри у скамљу. Како је Сремац баш на тренутку кад Кнез

Лазар наздравља Милошу, био спазио ђака како узима бозу, то се здравица Кнеза Лазара испила овако:

— Кнез Лазар се диже на ноге јуначке, узе у руку златан пехар напуњен малвасијом и рече Милошу:

— Слушај ти, магарче један, ако те још једном видим да пијеш бозу за време часа истеглићу ти уши...

СВАКО СЕ ДОВИЈА КАКО ЗНА

Сиднеј, Аустралија. — Сиднејској полицији било је анонимно достављено да један угледни трговац продаје испод руке — јапанске заставе.

Приведен у полицију, он је сместа све признао. На питање иследника колико је продао, он је мирно одговорио:

— Седам милиона комада. Тачно колико има становника код нас у Аустралији. Знате како је, временна су тешка а свет хоће да буде спреман на све. Посао је посао.

ВАЖНА ИЗЈАВА Г. ЧЕРЧИЛА

Чим је стигао, г. Черчил је у Доњем дому дао следећу изјаву:

«Нема места песимизму. Наш положај је изврстан. Јапанци, додуше, гурају на све стране у Пацифику, али је изјава, да је то пораз Енглеске, кроз неистинита. Ни један Енглеz није поражен или натеран у бекство у рату на Далеком Истоку. У Хонгконгу су потучени Индуси, на Малаки аустралијанске трупе, на Борнеу Новозеланђани а на Филипинима све сами урођеници. Ми, Енглези, и даље остајемо господари ситуације, уколико, разуме се, та ситуација не буде исцрпала наше колонијалне могућности. Краљевска влада спрема један хитан закон о принудном порасту становништва у Канади, Аустралији и Новом Зеланду и ако уз то додамо да у Индији живе 380.000.000 људи, можемо мирно да накривимо капу. И то још и да не рачунамо оне «овчице» по Европи које се кољу за наш рачун.

ИРЦИ СУ КРИВИ

Лондон, јануара. — Све више се потврђује вест да су Ирци криви за пораз Енглеза и Американаца на Малаји, Филипинима и Пацифику.

Сматра се да су Енглеска и Америка у овоме нашли ново оправдање за напад на Ирску, јер сада мора да се казни кривац.

«БОДЉИКАВО ПРАСЕ»

спрема вам ускоро једно изненађење

НЕ ЗНАЈУ ЗА ШАЛУ

Вашингтон, јануара. — На једној конференцији претставника индустрије челика, Рузвелт је одржао велики двочасовни говор, који је завршио речима:

— Тачно је да сам последње две године стално претио ратом силама осовине, али ја сам се само шалио, а нисам мислио озбиљно да ратујем. Међутим ови Јапанци не знају за шалу.

ГЕШЕФТ ЈЕ ГЕШЕФТ...

Првих дана кад су Јевреји у Београду добили жуте траке, да би се могли распознати, дошао је једнога дана неки Јеврејин са траком у једну кафану на периферији Београда нудећи на продају неку робу.

Један гост видећи овог претставника «изабраног народа» опомену власника кафане речима:

— Зар не знате да је забрањено Јеврејима да трговаре?

— Како забрањено кад има «аусвајс».

— Какав аусвајс?

— Па на руци. Он је рекао када је јуче био овде, да су им Немци дали ове траке као «аусвајс» да могу трговати са народом.

Кад су мало затим избацили Јеврејина из кафане, он је гестикулирајући с врата викао, показујући на траку:

— И, шта је, зар не видиш да имам дозволу за гешефт?

НОВА ПОСЛОВИЦА

Њујорк, јануара. — За Америку више не важи стара пословица: Где се двојица свађају трећи се користи, него она: Где се многи свађају ми извлачимо дебљи крај. За ову нову верзију пословице дали су пристанак и Енглези.

ШТА БИ БИЛО ЧУДНО:

Да избеглице у логору добију добар ручак.

Да дуванџије уместо по пет цигарета дају по три пакле.

Да шпекуланти продају испод максимираних цене.

Да радио Лондон тврди да су изгубили неколико бродова.

Да мондени и монденке престану да парадиреју и гурају скије.

Да шпекулант посла батина седи на столицу без јастука.

ЛОГИЧНО

— Уделите милостињу сиромасу са једном дрвеном ногом...

— Како кад су ти обе ноге здраве.

— Дрвена је код куће. Нећу ваљда са три ноге на улици?

ПРЕДОСТРОЖНОСТ

Свукао се рабин, ставио цилиндр на главу, па сишао у двориште да се сунча. Његова Сара се агранула од чуда када га је видеала.

— Наопако, Шами, зашто си се баш сасвим го свукао?

— Видиш, Сара, у дворишту нема никог, па бих хтео да се мало сунчам, одговори рабин.

— А зашто си онда метнуо на главу цилиндр?

— Знаш, може да наиђе неко од познатих, па је ред да му се јавим.

Незгоде рационализације

У Енглеској се препоручује женама да своје костиме праве од старих одела својих мужева.

— Ма што је ова дигла нос оволико!

— Сиротица!.. Кројач јој је начинио блузу од панталона њеног мужа, који је patio од стомака.

За сваки случај

— Шта то радиш!

— Спремам глогов колац да се наши «пријатељи» не би повампирили.

ОЧЕВО ПИСМО

Један Лесковчанин упутио је своје сину, ђаку неке стручне школе у Београду, овакво писмо:

«Драги сине! Ако си рад чути за здравље, за које смо се много за тебе бринули, ми смо фала Богу здрави као и ти што си секирали и много смо оболели. Ја ти са своје стране, као твој

добротвор и родитељ шаљем по нашем Кузману овај стари капут, који сам јуче нов новцац за тебе купио код Ђуре Јосифа. Подарј га на терзију у Београд да ти од њега нов скроји. Мајка ти шаље сто динара у мом писму да ја неznam, које ћу ти предати кад будеш дошао на јесен кући за бербу, да би од

тих пара имао радости у туђем свету и да се мало проведеш. Вољени сине! Немој одмах да се трошиш и да се луксузираш, јер си будала као што сам и сам (преврни лист) у младо доба умо ко клем да се напијем. Ако ову стотинарку прочердаш, бићеш прави магарац, а ја остајем
Твој отац

Необавештено: — Ваше тврђење да не можете доћи до брашна и кромпира изгледа потпуно невероватно. Кромпир и брашно можете наћи у огромним количинама ако одете на обреновачку пијачу и купите путер. Унутра ћете сигурно наћи куван и иструган кромпир или измешано брашно.

Анонимном чланкописцу: — Ваш чланак о потреби продаје цигарета на бонове наишао је на одличан пријем код непущача. Јер би им у том случају пушачи дошли зна сицера.

Божи Павловићу: — Ваша бивша масонска комуфлџа у Београдској општини успела вам је до максимума. Мали Ђрс! грађана је знао да сте ви од масона опуномоћени претседник Општине града Београда, а да су се остали ређали само за опсанисти простоту. Али, загра мачка и пред вашим вратима...

СУВИШЕ ИСКРЕНОСТИ

Г-ђа Илић дошла је разредном старешини свога сина који је врло рђав ђак. Покушала је да осигура професорову протекцију и благодаклоност за свога сина, па је почела са овим комплиментом:

— Знам колико сам вам обавезна за старања око мог сина, г. професоре... јер да нема вас, мој син би био највећи магарац и глупан у целој гимназији!

ОТПЕВАЊЕ

Једна паланчанка имала веома умиљат и леп глас, па су је у друштвима увек молили да пева. Паланчанка, и ако нешколована, волела је да употребљава стране речи. Кад су је једанпут у једном друштву салетели да пева, она одговори:

— Добро, певаћу вам, али ћу отпевати свега две катастрофе.

КРАВА ЈЕ НАША

Пошли Лала и његова два брата у суд, на суђење. Неки Банашанин их тужио да су му украли краву. Њихов адвокат их саветује путем:

— Сад добро пазите шта ћете говорити јер, то да знате, на све што год кажете, морате се заклетити...

А Лала и браћа у глас:
— Не водите ви бриге, госпонт фишкар, знамо ми. Ал сам' ако дође до заклетве — крива је наша, то је сигурно...

ТЕШКО ПИТАЊЕ

— Мајнице, пита петогодишња девојчица, је ли истина да нам Бог даје насушни хлеб?

— Јесте, одговара мајка.

— И да нам Божић-бата доноси поклоне?

— И то.

— И да рода доноси децу?

— Дабоме, дете моје.

— Па што ће нам онда татица?

Главни уредник: Светомир Стојановић.

Уредник за илустрације: Теодор Докић.

Власник и издавач: Светомир Стојановић.

Уредништво: Београд, Јакшићева 4-а.

Штампа: Штампарија «Луча», Београд.

Наше

прилике @ нейприлике

ПРАКТИЧНОСТ

— Шта би Нади да се вери за оног мамлаза!
— Па ти знаш да је она увек била практична: он је црно-берзијанац.

СТРЕПЊА

— Ух! Да не уведу смртну казну за спекуланте и код нас.
— Таман посла! То би значило истребљење свих пекара, бакала, касапа и других трговаца.

— Бога ти Радојко ала у ово »Бодљикаво прасе«, шпекуланти добијају батине.
— 'Фала Богу кад се још они сећају уредбе о батинању. Мадлежни је заборавише...

Спорт у Амаму

Топло купатило у Душановој улици било је одавна добро познато, не само Београђанима, већ се о њему знало и ван Београда. Редак је био паланчанин који је био у Београду, а није посетио купатило.

Старији људи би поранили и дошли у рану зору, да би се први окупали у свежој води, којом момци свакога јутра пуне басене. Често су чекали док се басен не напуни, као некада у амамима, седећи на топлом камену и знојећи се у загрејаној пари.

Једнога јутра скупили се редовни купачи око празног топлог базена, чије се дно није могло видети од густе водене паре. Седе и ћеретају. Изненада, галамећи, упадоше у одељење два паланчанина.

— Бре, побратиме, ништа се не види од ову пару! рече први и стаде одмах до врата.

Други пак, не знајући да је басен празан, протрча поред њега и осталих купача до ивице Басена:

— Сад да видиш, побратиме, сад ћеш да видиш шта бата зна. Погле како се скаче по туркачки (турски).

Док је то изговорио стаде на ивицу басена, чије дно од паре није могао угледати, па, без икакве сумње, скочи што је више могао у вис, ноге постави пода се, као кад Турци седе, и тако тресну на бетонски под празнога басена. После потмулог ударца, разлеже се очајан крик:
— Јао, бре побратиме, спасавај, изломи грбину, уби се. Вади ме брзо из ову гробницу, јер ако пусте воду, удави се као миш.

Када су га извадили онако пребијеног из басена, масер Панта имао је три сета посла, док је овоме спортисти наместио сваку кост на њено место.

ПОЧЕТАК

Европљанин Црнцу:

— Како сте могли да постанете људождер?

— Почео сам као мали, гризући нокте.

ЛАЛЛИН ОДГОВОР

Два путника дошла у Лалину крчму, негде у Бачкој провинцији, и добили собу којом никако нису били задовољни. Један од путника љутило упита Лалу:

— Шта кошта овеј свињац?

— За једну свињу десет, за две свиње петнајест динара! одговорио је Лала брзо.

ПАСТИРСКА РЕЧ

Један млади свештеник постављен је за исповедника у једном казненом заводу. Приликом свог првог виђења с паством, он одржа дирљив говор који поче овим речима:

— Мило ми је, драги парохијани, што сте се сакупили у овако лепом броју у овој кући...

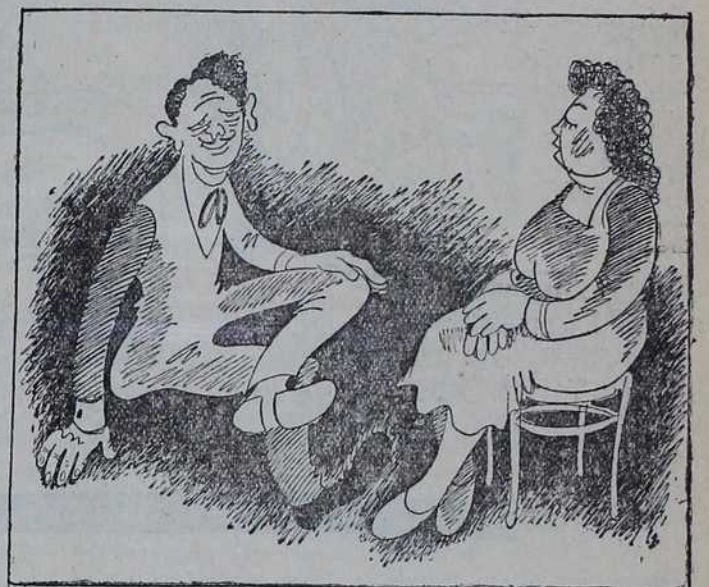
РАЗЛОГ

Судија: — И ти си, велиш ухапшен због неуспеха у сликарству и хемији?

Опужени: — Да, правио сам банкноте, па су биле рђаве.

— Добар дан г. Јово! Шта има ново!
— Хвала Богу нема ништа!

— Дао сам 50.000 динара за избеглице у логору.
— Благо њима. Сада ће добити једно зрно пасуља више у жутој чорби коју добијају за ручак. А можда и 60 грама проје, место 50, колико су до сада добијали.

— Реци ми, Перице, кад твој тата купи 100 кило прасетине по 30 динара, а прода их по 120 динара, шта онда зарађује!
— Батине, дедице!..

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

антологија

Истинитих чуда

ЕДАН МЛЕКАЦИЈА ЈЕ ПРОДАО 3 ЛИТРА МЛЕКА ПО ДИРСОВОЈ ЦЕНИ.

ОВАЈ ЦНОБЕРЦИЈАЦ ЈЕ 3 ПУТА БИО КЛАНЉЕН СЯ 25 БАТИНА, Я ОПЕТ СЕ БЯВИ ШПЕКУЛЯЦИЈОМ.

НЕКИ БЕОГРАДСКИ МЕСЈАР ПРОДАВАО ЈЕ МЯСТ ПО 36 ДИН. 1 КГ.

ЦИНОВНИК ДИРСЯ Т.Т. НИСЕ ИМАО ПРАСЕ ЗА БОНИ

ОНИ НИЈЕЛИЈЕ ПО НИЈЕЛИЈЕ

— Знаш ли да је она безобразница Мица изнела о мени гране лажи?
— Кажи: хвала Богу што није причала истину.

— Е, господине попо, ето моја Мица још није верена.
— Којешта! Она је толико лепа да ће их наћи читаво туце.

— Тако је, туца је лако наћи, али тешко је наћи једнога.

— Ваш будући зет, госпођо, изгледа да има врло велики говорнички дар.
— Не бојте се, одучићемо ми њега брзо од тога.

— Видиш оног човека тамо, он има два милиона динара.
— Немогућно... Зар сад, на крају месеца?

— Мени је једном приликом басан пас спасао живот.
— Како то?
— Па тако, није ме ујео.

— Да, ти си ме узео за жену само због тога што ми је тетка оставила у наследство толике паре.

— Видиш колико си глупа! Ја бих те узео да ти је и неко други оставио тај новац.

— Жено, и-и-евој да се љутиш што к-к-касно долазим к-к-кући... свему је крив Мика...

— Како то?
— Па опет је заборавио где танујем.

После једне селачке туче, на претресу у суду, председавајући пита сведока:

— Ти нам мораш рећи сушту истину, јер ћеш се на то заклет.

— Хоћу, ако се ви мени закунете да оптужени неће бити ослобођен.

— Да ли би ми твој кројач правни одело на кредит?
— Да ли те познаје?
— Не.
— Онда... вероватно.

МЛАДА ГЛУМИЦА

— Лудо сам заљубљен у ову глумицу, дедице!...

— Ако, синко. У твојим годинама и ја сам био заљубљен у њу.

Он диже слушалицу и рече: «Ало».

— Ало! одговори му глас са другог краја жице.

— Ало, ало!

— Ало, ало!

Он рече: Чудноват ехо!

Собарица: — Господине, мислим да вас зову на телефон.

Професор: — Како мислиш? Зову ме или ме не зову?

Собарица: — Па, ето један женски глас на телефону каже:

«Јеси ли ти стара будало!»

— Замисли, Мица је потпуно оседела откада су јој редуцирали плату.

— Зар има толике бригае?

— Не, него сада не може више да купује фарбу за косу.

— Како си прошао на испиту?

— Ја, мамице, мислим да је добро, само је изасланик који ме је питао, био много побожан човек. Кад год сам одговорио на које питање, дизао руке у вис и викао: «Господе Боже!»

— Замислите, ујак Пера је умро и оставио нам само своју слику зато што смо богати, а све своје имање поклатио је сиротињи!

— Ја сам ти лепо говорио да то био човек без срца.

Лекар: — Уместо вина дозвољавам вам да једете јабуке?

Болесник: — Како ћу, до ђавела, да поједем три летре јабука!

Узгредно ПОПРЕКО

Коњ Кнеза Милоша и довитљиви Ера

Познато је да је кнез Милош био велики љубитељ коња. Желећи да побољша одгој коња у земљи, он је наручивао коње из иностранства, али никако није имао среће с њима, јер су му коњи због лоше неге или из кога другог узрока цркавали. Путујући по иностранству наиђе он на једног пастува чисте расе и посла га у своју ергелу. Али да му се не би догодило да му коњ цркне као толики други, он најстрожије запрети да смртна казна чека оног ко му јави да му је коњ цркао. На несрећу, у то време појави се нека коњска зараза, те поред других коња црче и тај пастув. Забринуше се момци и надзорник ергеле како да то јаве кнезу. Нико није смео да то узме на себе, бојећи се смртне казне. На имању се налазио и један Ера, који је радио најобичније послове. Једно јутро дође он забринутим надзорнику и понуди му се да за добру награду јави кнезу да му је коњ цркао. Погодише се тако за два дуката, и Ера отпутова сутра за Београд. Кнез је у то време боравио у Топчидеру, и по обичају свако јутро шетао по околини двора. Ера је о томе био обавештен и зато се постарао да као узгред сретне кнеза шетајући тобож уза свога коња, кога беше узајмио. Кнез кад виде коња, упита Еру је ли то његов коњ и

одакле је. Овај му одговори да је коњ његов и да је родом из Љубићева.

— А кад си из Љубићева, виде ли ти мога новог коња?

— Видех га, господару, како да га не видех.

— Како је? Је ли је добро? упита кнез.

— Па башкари се! одговара Ера.

— Како башкари се? упита изненађено кнез.

— Па тако, башка ноге, башка глава, башка реп! одговори Ера тобож наивно.

— Па он, значи, цркао! зикну кнез.

— Е јест, господару, цркао је, ма нисам то ја рекао, сам си рекао.

Тако је Еру мимоишла казна, јер је кнез сам изустео да је коњ цркао.

ФАРАОНОВ САН

У неком друштву повео се разговор о фараоновом сну. Један из друштва рече:

— Никако не могу да поверујем да је 7 мршавих крава појело 7 дебелих!

Један трговац који је некад био врло богат, рече уздишући:

— Кад сам се оженио имао сам 7 дебелих тефтера за приход. Моја жена донела је само једну танку свешчицу за расходе. После неколико година њена мала мршава свешчица поједе мојих 7 дебелих тефтера. Ето, отада ја верујем и разумем фараонов сан.

ПРИМЕР

Наређено је да се пси не смеју без корпи изводити из улице...

— Погледај, фифи, како је угодна и лепа ова корпица...

Мале шале с малом брадом

— Данас сам лукуловски ручао...
 — А где то?
 — Код своје куће. И то и црни и бели лук са хлебом.
 — Кажите ми, како сте постали књижевни критичар?
 — Ја сам, знате, још из малена осећао одвратност према литератури!
 — Ваш је муж члан певачког друштва?
 — Ах, оставите га! У певачком друштву пије а код куће пева!
 — Кад сам био тако мали као ти, ја никада нисам легао...
 — А када си почео, татице?
 — Ви тужите нашега пријатеља да вам је казао да сте кретен и идиот?
 — Да, господине члане, то је цела истина!
 — Па када је истина, што га онда тужите?
 — Реци ми зашто је време за неколико сати доцније у Америци, него у Европи?
 — Бајк: — Зато што је Америка тек доцније пронађена.

— Ваше име?
 — Милић Милић.
 — Дакле два пута Милић! Па шта вам је име а шта презиме?
 — Судија: — Ваш брак је разведен и ви сте проглашени за кривога.
 Муж: — Боље крив разведен, него ни крив ни дужан ожењен.
 — Зар ме се сећате, госпођице? Видели смо се пре неки дан у зоолошком врту...
 — Ох, опростите! Била сам први пут у животу у зоолошком врту и видела толико нове животиње, па сам све измешала.
 — И замисли, драга моја, она је умрла у тренутку када је код кројачице пробала балску хаљину...
 — Сиротица! А које боје?

ДВА РАЗЛИЧИТА ДОЧЕКА НОВЕ ГОДИНЕ

ЗЛОБНО

— Не видим већ одавно Мику с Олгом, а пре су стално били заједно.
 — Па венчали су се.

ЉУБАВНА ИЗЈАВА

— Госпођице, заљубљен сам у вас до лудила!
 — Па узмите ме за жену.
 — Толико луд баш нисам.

ЈЕДИНА ВРЕДНОСТ

— Је ли редакција употребила штогод од онога што си јој послао?
 — Јесте.
 — Шта?
 — Марку за одговор.

ЛЕП ИЗГОВОР

— Немој да поричеш: видео сам те кад си га загрлила.
 — Да, али само из учтивости. Он је мене прво загрлио.

ДРЗАК ТИП

— Јуче је био код мене извршитељ... Какав тип!
 — Зашто?
 — Све што је видео код мене у кући хтео је да однесе.

ГАЛАНТНО

— Госпођице, ја вас волим и пратићу вас увек, до краја света!
 — А ако умрем?
 — Онда ћу вас отпратити до гробља.

НАЧИН

— Кажите ми, драга, како ћу да ишчупам из срца велику љубав, коју осећам према вама?
 — Узмите ме за жену.

РАЗУМЕЛА ГА

Муж (читајући новине): — Ужасно, двадесет напада апоплексије за једну ноћ.
 Жена: — Боже мој, као да у овом граду и нема полиције.

ПОТЕРА ЗА ДВОЈЦОМ

— Ви тражите једног благајника? обраћа се један кандидат директору банке.
 — Стварно тражим два благајника: једног новог и оног старог који је побегао.

ДОБАР ОДГОВОР

— Зашто наш шеф увек ставља јастуче на своју столицу?
 — Да не седне дрво на дрво.

ХЛАДНОКРВНОСТ

— Најзад, молим вас, ја не могу долазити сваки дан ради овога тричавог рачуна!
 — Па баш и ја на то мислим. Онда одредите један дан недељно, рецимо четвртак.

ПРОСИДБА

Отац: Јесте ли сигурни да волите моју кћер?
 Младић (са заносом): Волим је лудо! Обожавам је. За њу би био у стању да скочим с оне високе стене у дубоку провалију и да доле изчезнем као раскомадана крвава маса.
 Отац: Млади пријатељу, од те везе не може ништа да буде. Ја тако исто лажем, ал за малу породицу као што је наша доста је један лажов.

ДВОСМИСЛЕНО

Муж на усору: — Жено, моји су часови избројани. Зато пошаљи по кума Стојана, који ме је наговорио да тебе узмем нека дође да му на самртничкој постељи — опростим.

Мале шале с великом брадом

Болничарка пријављује лекару два пацијента.
 — Господине докторе, дошло је двоје глувонемих и моле да их прегледате.
 — Глувонемих? Откуда знате да су глувонемии?
 — Па они тако кажу.
 Претседник суда узима персону на лице:
 — Оптужени Петре Павловићу како се зовете?
 — Зашто се ви никада не куцате кад пијете?
 — Губим време.
 — Жено, данас сам се осигурао на сто хиљада динара.
 — Није требало то да ми сада кажеш. — Боље би било да сам се пријатно изненадила кад умреш.
 Послератна богаташица окреће се на једном концерту особи до себе:
 — Хм, и то ми је неки соло концерт! Само један певач.

Нова млада као домаћица:
 — Молим колико јаја да узмем за чорбу?
 — Узмите четири, од два узмите беланце, а од два жуманце.

— Микице, каже професор, шта знаш о Карлу Великом?
 — Карло Велики... Карло... био је...
 — Дакле, ни данас ниси научио задатак о Карлу Великом. Нека дође сутра твој отац...
 — Молим, господине професоре, ни он ништа не зна о Карлу Великом.

— Никако не могу да нађем белешку у данашњим новинама да се наш пријатељ Петровић оженио удовицом Поповићком која има петоро деце.
 — Види, можда је у рубрици друштва и установе.

Кад је вереник хемичар

— или примена хлороформа у љубави...

Нова граматика

— Донеси шећер за кафу. Ено га у фијоци.
 — И-ју. А од кад се каже »фијоца«!

Радосна вест

— Моја сестра вам поручује да ће доћи на састанак кад престане киша.

ПРАВА ЉУБАВ

Жена се гуши у сузама.

Муж: — Забога, драга женице, зашто једнако плачеш?
Жена: — Несрећна сам, јер сам уверена да ме ти више не волиш.

Муж: — Лудице једна! Па зар не видиш да те лудо волим! Када те не бих волео, зар бих остајао да се, поред тебе, по цео дан гњавим.

ПОЗИВ У БОСКОП

После уличног познанства, младих позива девојку у боскоп.
— Хвала, то не могу, брани се девојка. Знам ја шта то значи. Тамо се мушкарци исувише слободно понашају.

— Којешта! Уверavam вас да ја сличне ствари никада не радим, јер би људи иза мене могли да виде.

— Па то не смета, пожури се девојка. Можемо ми да седнемо и у последњи ред.

ЗАБУНА

— Ало, зоолошки врт!... Молим вас погледајте да се у неком кавезу не налази мој муж, пошто код мене у фотелији седи мајмун.

ЛАКШЕ ЈЕ ДАТИ ЖЕНУ НЕГО КРАВУ

Сератио Лала код посланика, свог пријатеља, у вароши.

— Добар дан, Перо, прими моје саучешће. Чуо сам да ти је умрла жена.

— Јесте, господине, али десило ми се још веће зло...

— Шта то побогу брате?

— Па ето, угинула ми је и крва и сада сам потпуно пропао.

— Немој очајавати, Перо. Имаш пријатеља, па ће ти помоћи.

— Јесте, неки су већ хтели да ме жениду!

— Ето, видиш...

— Да, али нико није дош'о да ми понуди нову краву.

УЧТИВ ПОВЕРИЛАЦ

Један отмен поверилац није хтео да увреди свога дужника те му написа писмо ове садржине:

Драги пријатељу,

?

твој Стева Стевановић.

На ово писмо одговорио му је дужник оваквим писмом:

Драги пријатељу,

!

твој Никола Николић.

ДОКАЗ

На часу »теорије« објашњавао каплар:

— Момци, земља је округла. Ко не верује добиће два дана затвора, осим других доказа.

ЈЕДАН КОЈИ НИШТА НЕ СЛУТИ

— Слушајте, пријатељу, у будуће кад се љубите са женом, спустите завесе на прозорима. Синоћ сам пролазио поред ваше куће и видео сам како се грлите.

— Е, сад сам вас ухватио у лажи. Ја синоћ нисам ни био код куће.

Укратени ВИЦЕВИ

— Гости су отишли, а нису нам ни захвалили...

— Како да не, на станици је Јовановић рекао својој жени:

— Ипак је код куће најбоље.

Отац (синчићу): — Ти си баш једно прасе! А знаш ли ти шта је то прасе?

Синчић: — Знам, тата, то је дете маторе свиње.

— Сто динара за једну визиту, то је исувише, г. докторе.

— Никако није много, ви забрављате да сам вам пронашао четири болести за тај новац.

— Доврага, тако лепа длака, чије је то крзно?

— Моје.

— Докторе, забога, шта сте урадили? Ви сте ми саветовали да употребим сенф и на тај начин одвикнем дете да сиса палац.

— Да, па зар још сиса палац?

— Наравно. И, замислите, сада више неће да сиса палац, док му не намажем сенфом.

— Е баш је овај Павловић дрзак човек, каже др. Поповић својој жени.

— Зашто?

— Па покварио човек стомак код нас на вечери, а иде код другог лекара да се лечи.

— Господине директоре, архива је препуна, нема више места, мораћемо стару архиву спалити.

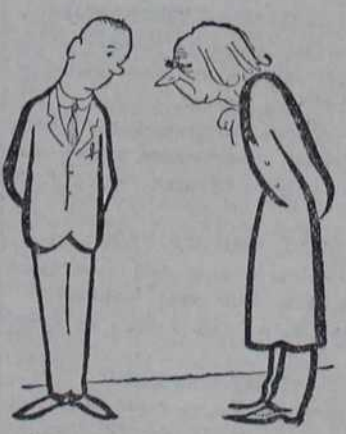
— Добро, спалите је, али је прво копирајте.

— Шта ти пада на памет да по оваквом плъску не отвориш кишобран?

— Шта ћеш, драга! Био сам убеђен да сам га заборавио код куће.

— Јеси ли дискретан?
— Као гроб.
— Онда чуј: позајми ми хиљаду динара.
— Буди миран, као да ми ниси ништа о томе ни говорио.

Професор: — Како се познаје глуп човек!
Студент: — По кретенским питањима која поставља.

Распродаја књига Јевтино!

Услед великих количина непродатих књига на стоваришту распродајемо по ниженаведеним јевтиним ценама изванредно број монументалних дела.

Не пропустите ову прилику да са мало новаца, а евентуално и цабе обогатите своју библиотеку.

Луксузан повез, фина енглеска хартија.

Књиге се по споразуму могу добити и цабе.

Раније: Сад:
Динара

Генерал Душан Симовић: »Моје командовање у рату 6 априла од 7 до 8 часова«, са предговором пуковника Доновена и поговором Винстона Черчила; богато илустровано, са факсимилима оригиналних признаница — — 220.— 15.—

Генерал Богољуб Илић: »Наше тенковско оружје у операцијама по београдским улицама, 26/27 1941«, са неколико скица и писменим признањем генерала де Гола — — — — 180.— 12.—

Милан Гавриловић: »Дупло књиговодство у дипломатским извештајима«, са почасним отиском прста друга Стаљина — — — — 200.— 13.—

Слободан Јовановић: »Шенилни вођи дечачких револуција«, са додатком: »Боље рат него пакт«, писмени задатак једног ученика VII разреда гимназије — — — — 180.— 12.—

Богољуб Јевтић: »Чување Југославије у Марсељу и у Каиру«, Разговори угодни уз ђувеч, са аутограмом г-ђе Гачић — — — — 120.— цабе

Милан Грол: »Основна начела пучистичке демократије«, са фотографијом писца снимљеном приликом његове победе на конкурс у лепоте у Карлсбаду. — — — — 120.— 10.—

х) Пошто би се могло десити да више од три лица захеле да прочитају ово дело књижевника и државника Бошка, нико цабе не може узети више од 50 примерака.

Користите ову прилику! Навали народе!

У ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

Отац: — Шта више волиш да добијеш, сине, брата или сестрицу?

Синчић: — Ако ти немаш ништа против, ја бих волео ждребе.

— Ви морате да оставите рачију, каже лекар пацијенту.

— Пробео сам толико пута, али све узалуд. Жена је нађе па је полије.

— Деда, хајде склопи очи!

— А зашто?

— Мама је јуче казала да ћемо се сви преселити у твоју кућу кад ти затвориш очи.

— Два дечака вежбају математику:

— Претпоставимо да твој отац дугује: 175 динара касапину, 1500 газди за стан, 550 дрвару...

— У том случају, ми се преселимо у други крај...

— Можете ли се на овај исказ заклетити?

— Не, могу, имам реуматизам у оба рамена.

— Видите, госпођо, лекар не треба да лечи само тело, већ и душу.

— Срећа што је душа бесмртна.

Отац прегледа свој сат и каже:

— Не разумем зашто не ради. Морам да га однесем код сајџије да га очисти.

— Узалуд, тата, ја и сека смо га цело пре подне чистили четкицом за зубе, па ништа није вредело.

Зубни лекар: — Треба да извадите шест зуба горе... седам доле...

Пацијент: — То значи тринајест зуба! Извадите ми још један, нећу баксузни број.

Две пријатељице:

— Мислиш ли да ћу доживети шездесет година?

— Нећеш ако и даље останеш у тридесетој.

Једној старијој госпођи, која је сведок, судија поставља питање:

— Прво ми реците своје године, па се после закуните да ћете говорити истину.

— Два човека разговарају:

— Замислите, тек је шест месеци како је постао удовац и већ се жени!

— Шта ћеш! Срећа није никад вечита!

— Али зашто увек свака игра много мање траје када ви играете, госпођо?

— Не чудите се томе! Мој муж је шеф оркестра!

Путник у првој класи разговара:

— Верујте, госпођице, цело моје богатство је у мојој интелигенцији.

— Како можете, онда да путујете првом класом?

СЛИЧНЕ СУДБИНЕ

Глумац: — Ех, драги друже, наше судбине су сличне. Теби звижде кад хоће да те дозову, а мени кад хоће да ме отерају са позорнице.

РАЗГОВОР СА ЧЕРЧИЛОМ

ОТАЦ-ФРАНКЛИН У НЕДОУМИЦИ

— Шта има ново, мистер Черчил?
 — Наш Дража потиснуо је Немце у Пољској све до Београда.
 — Хвала на обавештењу, мистер Черчил, ова вест баш је за наш лист душу дала.

— Хтео сам да пливам, а вода је тако хладна... Ех, да сам то знао!

Са свих страна

— Богами, децо, треба да се штеди на овој кризи. Ја купујем само половину од онога што сам раније куповала.

— Добро, рече дете, а када ти треба пар ципела?

Лекар: — Само гладовањем можете излечити стомак. Дакле три дана немојте ништа јести. Апсолутно ништа.

Болесник (излазећи из ординације): — А прашковае које сте ми преписали?

Лекар: — Е, њих ћете узимати трипут дневно, после јела.

Дете гледа како мати оставља слатко на орман.

— Ја ћу други пут тражити за Божић да ми Бога поклоним мердевине.

Туриста: — Примећујем да у вашем крају влада перманентна суша.

Домаћин: — Тако је, господине, толика је суша последњих година да све жабе, млађе од три године, не знају да пливају.

— Ово је последњи изум у сатовима: без бројева и скалаке!

— А како ће се знати колико је сати?

— Па имаћете у кући ваљда неки други сат.

Учитељ: — Перице, зашто је твој задатак о млеку тако кратак: само осам реди, а остали ђаци написали су по неколико стоана?

Ђак: — Зато, господине професоре, што ми употребљавамо кондензовано млеко.

— Хајде, узјми ми нешто новаца. Пријатељи треба један другог да помажу.

— Да, али ти увек хоћеш да ја будем онај први.

— Пази само како је лепо тамо доле!

— И то ми кажеш сада кад сам се једва успентрао горе.

Судија: — Ма, човече, јесте ли ви икад ишта стекли законским путем?

Лопов: — Како да нисам? Неколико пута досад стекао сам право на стан и храну у затвору.

— Докторе, увек рђаво спавам кад дођем касно кући... саветујте ми шта да радим.

— Расставите се од своје жене.

Син спрема лекције из математике.

Отац: — Шта то радиш, сине?
 Син: — Тражим најмањи заједнички сажожице.

Отац: — Чудновато, још кад сам ја учио школу, тражили су за Зар га још нису нашли!

ОД ЊЕГА НЕМА ВАЈДЕ

— Руке у вис!

— Погрешио си, пријатељу!

Ја сам чиновник IX групе.

— Да ли си био на модернистичкој изложби?

— Да.

— Да ли си видео слику Н? Нешто необично!

— Извини, шта си ти нашао необично у тој замисли.

— Цедуљу са натписом »продато«.

У сликарском атељеу пријатељ пита уметника:

— Шта претставља ова слика?

— Моју тромесечну кирију.

— Можеш ли да ми позајмиш педесет динара? Заборавио сам новчаник код куће.

— Боље да ти дам два динара за трамвој, па иди да га узмеш.

Туриста: — Изгледа да је овде нечист ваздух; видим у околини има много фабрика.

Домаћин: — То су све фабрике лекова.

— Чујем да се ваш муж оженио сиротом девојком.

— И још како сиротом!.. Она је телеграфисткиња, и то без жица.

— Како сте сломили ногу?

— Казаћу вам. Видите ли тамо оне степенице?

— Видим.

— Е, ја их нисам видео.

— Ајде, кажи ми, Микице, ово: имаш три кромпира па треба да их поделиш на десет лица, како ћеш то, поделити.

— Направићу пире од кромпира, па ћемо сви јести заједно.

Гост разгледа јеловник:

— Кажите ми искрено шта је најсвежије?

— Искрено речено: јеловник. Њега је газда јутрос написао.

Берберин муштерија? — Како вам се допада овај нови сапун за бријање?

Гост: — Изгледа ми мало горак.

Учитељ: — Слушај, Лелице, ако твој отац сваког дана остави по тридесет динара на страну, колико ће имати на крају месеца?

Лелица: — Таман толико да маме купи нову хаљину.

Жена: — Што се не спремиш? Зар нећеш ићи на годишњи парастос који Милован даје својој покојној жени?

Муж: — Право да ти кажем престо ме женира. То би било већ трећи пут да ме он гости за покој душе своје покојнице, а ја још никако да му вратим част.

Мама (синчићу): — Зар си полупао све своје играчке?

Синчић: — Не, остао ми је још чекић.

Мати: — Зашто бијеш то дете када баш ништа није скривилс?

Отац: — Ти и сама знаш да сутра треба да донесе оцене из школе, а како ћу ја бити на путу боље је да сада свршимо ствар.

Опроштај три нераздвојна друга

Три нераздвојна друга Таса, Аца и Ћира седели су у кафани близу железничке станице и пили »за срећан пут«. Аца, који је те вечери полазио у иностранство. У добром расположењу и пријатном разговору они нису ни приметили како време одмиче брзо и када је један од њих погледао на сат, имали су таман толико времена да плате, покупе два куферчета и кожно ташну, и да у трку стигну до железничке станице. Таса и Ћира одјурили су одмах на перон да заузму место у возу, а Аца је остао да купи железничку карту. Стрпавши карту у џеп, Аца је неколико минута доцније истрчао на перон, али док се распитивао за колосек, на коме је био његов воз и док је дошао до њега, последњи вагон

воза беше излазио из станице. Док је Аца гледао за возом, дежурни чиновник приђе му и рече са жаљењем:

— Жао ми је што нисте стигли на време. Знаш шта значи кад се изгуби воз.

— Хвала вам на лепим речима, захвали Аца. За мене је лако, ухватићу идући воз, али шта ће да раде она два несрећника што су дошли да мене испрате а отпутоваше овим возом, са седам динара у џепу.

— Не, хвала, нећу да узмем коњака, јер се бојим да би то могло да ми пређе у навику.

— Варате се. Ја, ево, већ петнаест година изјутра, у подне и увече сваког дана попијем по чашицу коњака и не видим ни по чему да ми је то прешло у навику.

Како маме тершица замишља...

АУТОГОЛ

Голмицава Страна

НА НИЗБРДИЦИ

— Љубав је ипак нешто красно! Никад нисам ни помислила, да бих могла бити тако срећна, кад идем низ брдо!

— Не могу вам дуго позирати. Овде је сувише хладно...
Што не заложите пећ!
— У томе и јесте виц... Ја сам пећ заложно — за 200 динара.

Аутор: — Потребно ми је, господине директоре, да вам пошаљем своју најновију драму. Како ћу вам је послати.
Директор: — Пошаљите ми је као мустру без вредности.

Судија: — Оптуђени, ви сте ослобођени. Можете да идете.

— Па, довиђења, господине!

— Зашто су вас отпустили из службе где сте досад били?

— Због доброг владања.

— Како због доброг владања, па због тога нико досад није био отпуштен.

— Како да не, ја сам осамнајест месеци мање остао у затвору.

— Када сте продавали ове ципеле уверавали сте ме да ћу им се много радувати.

— Па зар се не радујете када их носите?

— Много се више радујем када их скинем.

Један штедљиви муж својој жени, показујући јој медведа у зоолошком врту:

— Видиш и он има још лањско крзно!

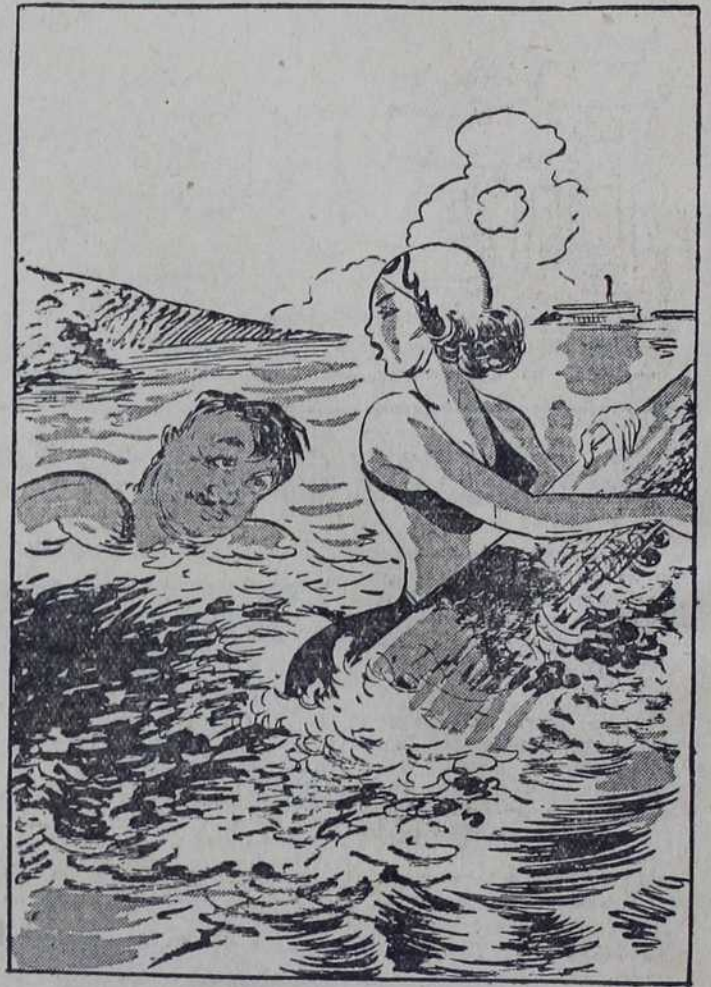
— Треба штедети, драга моја. Видиш ја сам на пола свела све издатке на луксуз.

— А како си то учинила?

— Потпуно сам укинула ципарац мога мужа.

Учитељ: — Стари Германи хранили су се ловом и риболовом.
Баки — А млади?

НЕСПОРАЗУМ

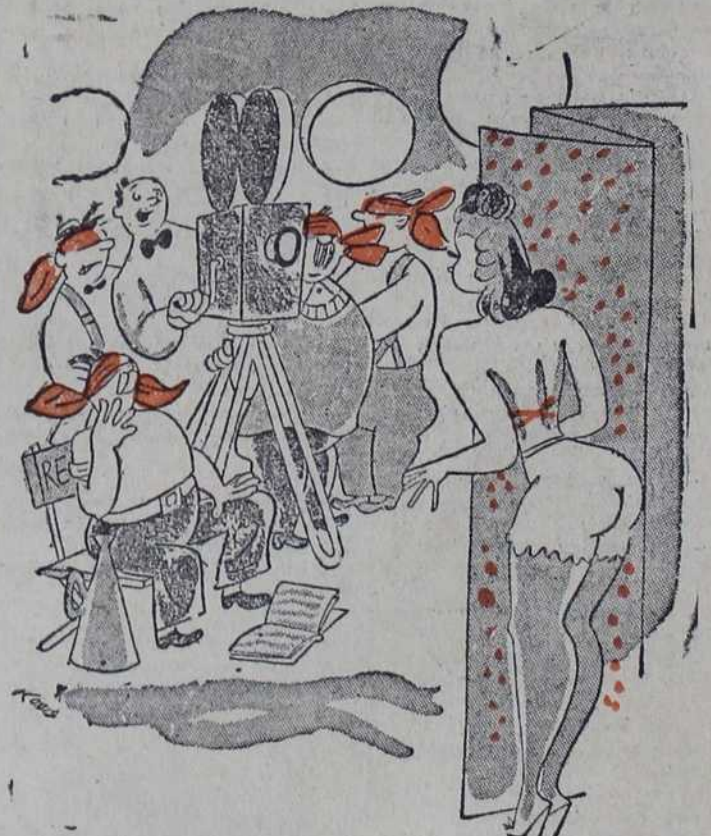

— Госпођице, спасите ме!

— Али, ви се не давите.

— Да се разумемо: само ваш мираз ме може спасити.

У ФИЛМСКОМ АТЕЉЕУ

— Госпођице, свима осталим су везане очи, не морате се стидети.

— Замисли жено, он ми је рекао да сам матори магарац.

— Безобразник, па ти немаш ни педесет година.

— Како то, Јовице, да си данас и ти дошао у кафану?

— Нисам могао да издржим код куће. Жена ми је страховито бесна.

— Кад сам био млад, жена ми је била јако љубоморна. — Ако случајно примети какву длаку на мом оделу, направи чудо од љубоморе.

— А сада каква је?
— Сада кад види на мом капуту сто длака, она ми само реће: — И данас си опет био у штали!